

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Medicina Animarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

peccata tua misericorditer condonet, excitando in te veram contritionem, non ex timore pœnæ alicujus, aut dolore jacturæ; sed ex vero Dei amore, quòd immensam illam bonitatem, tam benevolum ac benignum Patrem, tantâ malitiâ, ac contemptu, tot peccatis, tamque gravibus offenderis.

CONSIDERATIO I.

*Vulnera Christi**Medicina animarum.*

DEus, cui proprium est misereri, verè sollicitus de filiis Pater, ita mundum dilexit, ut Filium suum unigenitum illi Medicum daret, ad curandos animarum nostrarum morbos, & quidem mortiferos. Vnde rectè S. Augustinus: *Bene nostis, charissimi, Dominum nostrum, & Salvatorem Iesum Christum à Patre datum esse Medicum salutis æternæ, & ad hoc eum suscepisse infirmitatem naturæ nostræ, ne sempiterna esset infirmitas nostra.*

*Serm. 18.
de verb.
Dom.*

Et perspicuè sanè Medicum se esse,
ac

ac venisse ut nobis mederetur, ipse Sal-
 Ca 4. v. 21. vator testatus est. Lucam audiamus :
 Et venit, inquit ille, Iesus à Nazareth, ubi nu-
 tritus erat, & intravit secundum consuetudinem
 suam, die Sabbathi in Synagogam, & surrexit le-
 Ca. 61. v. 1 gere. Et traditus est illi liber Isaiae Prophetae. Et
 ut revolvit librum, invenit locum, ubi scriptum
 erat, spiritus Domini super me, propter quod unxit
 me, euangelizare pauperibus misit me, sanare
 contritos corde. Et cum plicuisset librum, reddidit
 ministro, & sedit. Et omnium in Synagoga oculi
 erant intendentes in illum. Cæpit autem dicere ad
 illos, quia hodie hæc scriptura (Medicum sci-
 licet me à Patre missum esse) impleta est
 in auribus vestris; mederi enim veni contri-
 tis corde, oppressis scilicet à peccato ani-
 mabus, uti loquuntur Interpretes.

Matth. 6.
 9. v. 11.

Quod iterum alibi Dominus ipse af-
 firmat. Nā Capharnai à Levi Publica-
 no, qui deinde Apostolus, & Evāgelista
 Matthæus dictus est, ad mensam voca-
 tus, cum plures ille, eiusdem secum
 conditionis convivas adhibuisset, nec
 cum illis accumbere Salvator detre-
 ctaret, indignè id ferentes Pharisei:
 Quare, ajunt, Domini discipulos allocu-
 ti,

ti, cum Publicanis, & peccatoribus manducat
 Magister vester? quibus Salvator ipse: Non
 est opus, inquit, valentibus medicus, sed malè Osea 6. v. 6
 habentibus, euntes autem discite quid est: mise-
 ricordiam volo, & non sacrificium. Non enim ve-
 ni vocare justos, sed peccatores. Inter quos, vel-
 uti misericors Medicus accumbebat,
 vt vulnera, ac morbos curaret, quibus
 illorum animæ laborabant.

Narrat Herodotus folere Ægyptum Lib. 1.
 Medicis abundare; neminem tamen
 eorum præterquam ægri unius curam
 suscipere solitū esse, ut ita omnē artem
 & industriam uni rectè sanādo impen-
 deret. Non ita Medicus noster, qui, uti
 Matthæus ait, Ca. 4. v. 23. circuibat totam Galilæā, sanans
 omnem languorem, & omnem infirmitatem. Et Ca. 4. v. 40.
 S. Lucas: Omnes qui habebant infirmos varijs
 languoribus, deducebant ad eum, & ille, singulis
 manus imponens, curabat eos. Non uni ergo
 infirmo Medicus est Salvator, sed om-
 nibus, à quacumque detinentur infir-
 mitate, & quidem solâ manus imposi-
 tione: quamquam sic singulis omnem
 divinæ suæ medicinæ opem impendit
 & operam, tanquam unis & unicis
 suis.

fuis. Quam manum medicam pro te anima mea cruci fixam, ac vulneratam reverenter exosculare, & salutarem ejus opem infirmitatibus tuis curandis implora.

Io. cap. 11.
v. 3.

Lazarus Marthæ, ac Mariæ frater in morbum inciderat: Sorores è familia sua certum hominem mittunt ad Iesum, qui dicat ei: *Domine, ecce quem amas, infirmatur*; quod amanti dicere satis erat. Centurio pro servi sui valetudine obsecrat. Respondet Dominus, *Ego veniam, & curabo eum.*

Math. c.
8. v. 5.

Domine Iesu, ecce animæ, quas amas infirmantur; veni ergo istis tuis benedictis & perfossis pedibus, & cura eas; veni istis tuis benedictis & perfossis manibus, & has super eas impone, & bene habebunt; veni isto tuo benedicto & transfixo latere, ut in hoc tanquam in divinum Nosocomium admittantur, & à te medico misericordissimo curentur; nam extra medicas illas tuas officinas, nulla animabus nostris salus esse potest.

Inter rosas ea est, quam pentaphyl-
lam

lam à totidem foliis vocamus, quæ a-
quis suis, oleo, unguento, aliisq̄ue, quæ
ab illa conficiuntur medicamentis, vul-
neribus curandis, morbisq̄ue pellendis
admodum opportuna est. Pentaphyl-
lam hanc rosam legimus in sacratissimo
Dominici Corporis horto, sanctissima
scilicet ejus quinque vulnera, quæ
aquâ, & sanguine suo pretioso, divinif-
q̄ue suis meritis, misericordiæ veluti
oleo, certam animarum nostrarum
vulneribus, ac morbis omnibus mede-
lam adferunt. *Profectò, inquit B. Petrus
Cardinalis Damianus, non casu quinque
sunt vulnera Salvatoris, lanceæ scilicet, & cla-
vorum, sed quia nos fueramus quinque sensuum
vulneribus sauciati, per has quinque plagas salu-
ti sumus perpetuæ restituti.*

Quod rectè intellexit antiqua illa,
& nunquam satis laudanda Germano-
rum pietas, apud quos publicus sacro-
rum Domini vulnerum cultus, olim
principium habuit, & temporum ini-
quitate collapsus, paucis abhinc annis
restitutus est. Gerebant ipsi divina hæc
pignora non animis tantùm impressa,
sed

Corona Sacratissimorum
fed & honorarijs nummis. Vt in sub-
jecta figura patet.

Quod etiam S. Bernardus intellexit *Serm. 62.*
 cùm ait, *Nihil tam efficax esse ad curanda con-*
scientiæ nostræ vulnera, nec non ad purgandam
mentis aciem, quàm est Christi vulnerum sedula
recordatio, quæ eâ de causâ, multò antè
 Bernardum, D. Leo in Domini Corpo-
 re servata dixit: quia huiusmodi sancte
 cogitationes magnam vim habent ex-
 citandi in nobis verum de peccatis
 commissis dolorem, ac sincerum erga
 Deum amorem, à quibus in Domini
 Iesu vulneribus, animarum nostrarum
 sanitas integerrima speranda est.

Filii Israël Deo rebelles, in deserto,
 serpentum morsibus læsi, æneo serpen-
 te conspecto, quem jussu Dei in stipite
 Moyse erexerat, à venenato vulnere
 curabantur. Effigiem ænei serpentis,
 ait Tertullianus, *formam designasse Domini-*
cæ crucis. Si ergo quispiam, uti monet Adria-
nus I. Pontifex, percussus fuerit à serpentibus
peccatorum, Christum crucifixum intueatur, &
 habebit sanitatem. Mosaicus autem ille ser-
 pens neque è lapide, neque è ligno,
 aliâve materiâ confectus, sed ex ære,
 non sine mysterio fusus erat. Æs enim

Ad Carol.
Mag. Reg.
Frans.

E Ægyptium

Camey lib.
1. hist. c. 14.

Ægyptium conservat humana cadavera, quibus populi illi, ne computrescerent, clavos æreos infigebant. Non secus à peccatorum corruptelâ animas nostras conservabunt clavi Domini Iesu, si illis cruci ejus configamur.

Atque ut in efficacissima hac medicina quærenda & adhibenda piè solliciti simus, ingenti nobis erit stimulo quod subiicio, habeoque ex fide digna relatione. Vir princeps spectatæ virtutis, Dominicæ Passioni admodum devotus erat, qui nullâ non nocte, antequam quieti se daret, Christi Cruce pendentis (quam in mensa sua ante oculos semper habebat) pedes osculabatur. Æmulos patiebatur Principis optimi virtus. Convenerunt illi cum cubiculi ejus præfecto de tollendo per venenum Domino, quod perfidus ille Crucifixi pedibus immiscuit, ut dum his de more Princeps osculum daret, præsentissimi veneni pestem spiritu ipso hauriret, & in viscera transmitteret. Verùm Deus, qui populo suo adversus serpentum venena, in Crucis
suæ

suę figura adfuit, in ejusdem effigie ser-
vo suo non defuit. Cùm enim pro con-
suetudine sua Princeps, priusquam de-
cumberet, crucifixi sui pedibus oscu-
lum ferret, reluctatus est in imagine
sua Dominus, atque osculum non ad-
misit. Percussus rei novitate Princeps,
verebatur ne occulto aliquo crimine
hujus repulsæ dedisset causam. At cu-
biculi præfectus, Dei providentiã erga
Dominum suum permotus, illi ad ge-
nua accidit; rem à se perfidè gestam a-
peruit; culpã supplex deprecatur, faci-
lemq; teterrimi facinoris veniam non
tanquã à Principe, ac Domino, sed vel-
ut ab amantissimo Patre impetrat. Eia
anima mea, ad benedicta sacrorum Do-
mini pedum vulnera semper cõfugito.
Habes enim in his præstantissimũ, cõtra
omnium scelerum venena, antidotum.

Neque vulnera Domini animarum
nocentioribus, ut ita dicam, venenis,
deviis scilicet cogitationibus, quibus
veluti pedibus itur ad malum, sed ea-
rundem morbis omnibus, quibus intel-
lectus, voluntas, memoria, omnesque

Serm. 59. de verb. Dom. Augustinus, toto orbe, ab Oriente usque ad Occidentem grandis ægrotus, sed ad sanandum grandem ægrotum, descendit omnipotens Medicus. Humiliavit se ad mortalem carnem, tanquam ad ægroti lectulum, sacratissima sua nobis aperit vulnera, veluti tot officinas medicas, in quibus contra omnes animæ nostræ morbos remedia affluunt. Ingredere, ait S. Bonaventura, has vulnerum Domini Iesu apothecas, & accipe in illis medicinam sanativam, restaurativam, præservativam, & conservativam. Ibi quæcumque appetis electuaria reperies, quæ animæ tuæ stomachum fastidientem ad divinum gustum restituant. Sanabuntur languores tui, inquit Augustinus, noli timere, magni sunt, inquires, sed major est Medicus: Omnipotenti Medico nullus languor incurabilis occurrit. Vide & obstupesce anima mea grandem ægrotum in rabiem, & furias actum; habe & grandem medicinam, & eandem morbis tuis multis, & maximis spera. Quid fecit medicus, inquit Augustinus, in phrenetico Saulo? prostravit sevientem, erexit credentem: prostravit persecutorem, erexit prædica-

Lib. de
 Symb. c. 3.

prædicatorem. Prostratus in terram dormiuit
 phreneticus, surrexit, & factus est medicus. Cæ-
 pit curare in alijs morbum, quo ipse laborauerat,
 & effectus discipulus cælestis Archiatri, antido-
 rum habuit confectum ex sanguine medici. Prior
 ipse bibit, & bibendum infirmis suis præbuit.
 Ecce grandem ægrotum, ecce grande
 remedium! de quo Ambrosius; *Vulnus*
est, inquit, quod Christus accepit sed medicina
est, quam effudit; de qua ita Augustinus;
O medicinam omnibus consulentem, omnia tumen-
tia comprimentem, omnia tabescentia reficientem,
omnia superflua resecantem, omnia necessaria
custodientem, omnia perditam reparantem, om-
nia deprauata corrigentem.

*L. de Agor.
Christi
cap. 11.*

Graue malum est, & quo homini
 vix grauius quidquam contingere po-
 test, oculorum cæcitas, obscuritas, aut
 quævis alia infirmitas; ut rectè salutâti
 Angelo, & gaudium ei precanti, respõ-
 derit Tobias; *Quale gaudium mihi erit, qui in*
tenebris sedeo, & lumen cœli non video. Et cœ-
cus ille Evangelicus post Dominum
prætereuntem clamans, cum hic ab
eo peteret; Quid tibi vis faciam? Domine,
inquit, vt videam; non opes, non hono-

*Tob c. 5.
v. 11.*

*Luca 18.
v. 41.*

E 3

res,

res, non corporis cōmoda, ab eo, quem credebat illa posse dare, sed vnum oculorum usum petit, quem bonis omnibus iudicabat anteponendum.

Lib. 50.
Hom. 43.

Totus mundus cæcus est ait S. Augustinus, *ideoque venisse Deum illuminatorem, vt Diabolum pelleret excacatorem.* Cæcis itaque mundus plenus est, ijs, inquam, qui videntes non vident, quæ ad virtutis profectum & animæ salutem conducunt, vident autem acutè nimis, & sectantur, quæ ad corporis commoda spectant, & æternis periculis animam exponunt. Quæ cæcitas aliquando etiam Dei servos invadit, uti ipse Deus queritur, *Quis cæcus nisi servus meus?* sed quod huic malo remedium inveniemus? Collyrio opus est, quo S. Ioannes vult *inungi oculos nostros, ut videamus.* paratur id ex ovi albumine, & aquâ rosaceâ, quam rosa nostra Pentaphylla dabit, ad omnem à nobis oculorum infirmitatem, ac cæcitatem depellendam.

Luc. Vad.
T. 2. An.
Min. a.
Chr. 1253.
n. 44.

Tyrocinium agebat in S. Francisci familiâ Iuvenis domo nobili, & opulentâ natus, qui animo quo cœperat, factus

factus remissior, præ splendidâ parentum domo, fastidire, vilius Monasterij tectum, non ferre data ad virtutem Magistri sui mōnita, respicere ad patris, ac matris blanditias, præ fratribus, ac sororibus, socios tyrones cōtemnere, mensam pauperem repudiare, anhelare ad delictiorem. Dicam hîc cū S. Augustino; *Cū magnum malum putent homines In Psal. 9. oculorum cæcitatem, quia lux illa retrahitur; quantam ergo pœnam patiatur, qui eò perducitur, ut non sit Deus in conspectu ejus!* uti in conspectu Tyronis hujus non erat, qui mente cæcâ mundum repetere, & clam omnibus fugam capeffere decernebat, quam dum aggreditur, amisso visu, viam evadendi non reperit. Itaque dum errabundus quaquaversum abire tentat, in templum elabitur, ubi à cruci affixo Salvatore interrogatus, cur fugam ita noxiam, & infamem inire tentaret? Respondit: se adeò delicatè educatum, aspero, ac duro isti vitæ generi parem non esse; Cui Christus. *Respice ad manus meas, & pedes meos, conspice latus pro te*

transfixum, collige sanguinem pro te effluentem inunge collyrio hoc oculos tuos, & videbis quàm exigua sunt, quæ pateris, si cum cruciatis meis conferantur. Intinxit Tyro digitum in latus Domini, & sacro illo sanguine, rosæ, inquam, illius Pentaphyllæ divino liquore oculos liniens, corporis & animi visum recepit, ac depulsa omni tentatione, cognovit beatius esse nihil, quàm patientis Salvatoris vestigia sectari. Vnge Domine IESU eodem sacri tui cruoris collyrio, & illumina oculos meos, vt te cum Tyrone illo videam, cognoscam, & amplectar pro me adeò dura patientem, & in Cruce infami morientem.

Magnum ægro solatium est, cùm Medicum benignum, sibi que habet compatientem, & simul omnipotentem. Is nobis Dominus Iesus est, ait Drogo

De sacram S. R. E. Cardinalis: Clamat, inquit ille,
Dom. pass. *Saluator de Cruce,* O vos omnes, qui transitis per viam, attendite, & videte, si est dolor, sicut dolor meus; nemo est qui audit, nemo est qui consolatur, nemo est qui respondeat. Siro, inquit Dominus.

Quid

Quid sitis mi Iesu? Ergone plus cruciat sitis, quam
Cruce? De Cruce siles, & de siti clamas, sitio! Quid?
vestram fidem, vestram salutem, vestrum gau-
dium, plus animarum vestrarum dolores, quam
corporis mei cruciatus me affligunt. Ut rectè
ille tibi accinat,

Quæ petis in tantis sitiens solatia pœnis,
A nobis, non à fontibus illa petis.

Hæc mihi de Cruce clamas, & carne tua san-
ctissima, veluti mundissima sindone, sacrorum
vulnerum tuorum balsamo peruncta, alligas vul-
nera animarum nostrarum. ô Samaritane mise-
ricors, & saucis, atque ægris tuis compateris
compassione inenarrabili.

Apud Isaiam apprehendebat vir fratrem ^{Cap. 3. v. 6.}
suum, domesticum patris sui: vestimentum,
inquiens, tibi est, Princeps esto noster. At
ille respondebat: Non sum medicus, & in
domo mea non est panis, neque vestimentum.
nolite constituere me Principem populi. Eia Do-
mine Iesu, frater noster es, domesticus
Patris tui, & Patris nostri, esto Princeps
noster. Nam Medicus es, & quidem
omnipotens, panis tibi est in domo tua,
panis, inquam, qui de cælo descendit, & dat ^{Ioan. 6. v.}
vitam mundo. Vestimentum tibi est, & ^{33.}

E s

quidem

Matth. 22.
v. 12.

quidem nuptiale, quo qui induitur, è
cœlesti mensa tua non eiicietur. Esto
ergo Princeps noster, ô Medice omni-
potens, & sana animas nostras, quia
peccavimus tibi.

Eccles. c. 38.
v. 1.

Honora, inquit Sapiens, Medicum pro-
pter necessitatem. Quæ verò animarum
nostrarum major necessitas, quàm eas
criminum suorum morbis, atque vul-
neribus mori æternam mortem. Hanc
ut evadamus de Sapiientis consilio
omnipotens nobis Medicus honoran-
dus est. At quis Medicus tantò in æ-
grum suum fuit affectu, tantaque illum
prosecutus est commiseratione, ut pro
illo sanitati restituendo, ejus in se mor-
bos suscipere, vulneribus confici, san-
guinem suum profundere voluerit?

Cap. 53.
v. 4.

Voluit id, teste Isaia, Salvator; qui verè
languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse
portavit, & suscepit omnes infirmitates nostras, ne
æterna esset, uti D. Augustinus ait, infirmi-

Serm. 3. de
Vigil. Nat.
Dom.

tas nostra. Nesciebam, inquit Bernardus,
sanus mihi videbar, & ecce mittitur Virginis fi-
lius, Filius Dei altissimi, & jubetur occidi, ut
vulneribus meis pretioso sanguinis sui balsamo

medea-

medeatur. Agnosce, ô homo. quàm gravia sint vul-
nera, pro quibus necesse est Dominum Christum
vulnerari, si non essent hæc ad mortem, & mortem
sempiternam, nunquam pro eorum remedio Dei
Filius moreretur.

Eduardus Angliæ Rex, in prælio sa-
gittâ veneno infectâ læditur: sine re-
medio erat vulnus medicorum judi-
cio, nisi venenum quispiam exfugeret.
Audiunt consilium Regii cubiculi
Præfecti: horrent omnes. Audivit &
Regina, quæ Rege dormiente, suspen-
so gradu, horrore nullo, amore sum-
mo ad lectum accedens, os vulneri
intrepidè admovet, ac sibi in viscera
venenum, & mortem attrahit, Re-
giq̃ue vitam interitu suo conservat. O
amor Salvatoris amantissimi quàm im-
mensus es! Telo venenatissimo flagi-
tiorum nostrorum vulnerati omnes
eramus, remedium malo huic mortife-
ro nullum erat aliud, quàm, ut omni-
potens Medicus vulnera sua sacratissi-
ma quasi tot ora vulneribus nostris ap-
plicaret, venena exfugeret, vitam sibi
tolleret, nobis daret.

Roder. de
reb. Hisp.

Suavi,

*Lib. 5. Inst.
divina piet.
c. 45.*

Suavi, ac jucundo ausu medicinam hanc in vulneribus Salvatoris reperit sancta Gertrudis, Ordinis sancti Benedicti in Germaniâ Abbatissa. Hæc quodam Veneris die, dum sacram Domini passionem meditaretur, ut Iesu suo patienti solatium aliquod adferret, credens id sibi licitum, extractis è Crucifixo suo clavis ferreis, aromaticos substituit. Sollicita deinde pia Virgo quasi levitate aliquâ peccasset, à Salvatore intellexit magno-perè sibi innocentem hanc pietatem placuisse, atque ab eo tempore, ex suis se vulneribus, pretiosum sanguinis sui balsamum in animam ejus effudisse, ad omnes ejus sanandas infirmitates; seque idem facturum omnibus, qui sacra ipsius vulnera, quâ decet religione, venerarentur.

Neque animarum tantùm, sed corporum etiam morbos, Domini vulnera tollunt. Refert Franciscus de *De vulner. Dom. c. 5.* Offuna solitum in Hispania esse Missam celebrari pro infirmis de vulneribus, seu passione Domini, pluresque sanctissimo

atissimo hoc sacrificio valetudinem recuperasse. Gravi capitis dolore affligebatur beata Mechtildis, invitatur à Salvatore, vt quod voluerit pro remedio, vulnus sacri sui Corporis subeat. Remedium illa amplectitur, sed vulneris delectum Domino relinquit, qui eam ad lateris vulnus invitat, quod ipsa piâ meditatione ingressa, omni se liberam dolore protinus sensit.

*Lib. 2. grat.
spir. c. 22.*

Venite animæ, vulneratum Dominum amantes, & emite absque argento, & absque ulla commutatione in vulneribus Salvatoris medicinam infirmitatibus vestris plurimis, & maximis: lacrymula vna, suave unum ex imo pectore suspirium, satis erunt, quæ bonæ peccatorum confessioni juncta, in sacratissimo Domini sanguine, medelam certam morbis nostris invenient.

*Isaia 55.
v. 1.*

At novus æger, aut dixerim melius antiquo-novus, qui mortalium turbæ parum curæ est, se nobis curandum exhibet. Vñratum est, à Medicis ægros, non ab ægris Medicos suis medelam morbis quærere. Experti sumus hactenus

*Gazet in
Historia
Ecclesiasti-
ca Belgii.*

nus Dominum Iesum non animarum
nostrarum tantum, sed & corporum
mala, praesentissimo sacrorum suorum
vulnerum remedio curasse; at modò
à viro nobili aequè ac pio Ioanne Hul-
delbergio vulneribus suis medicinam
postulat ipse, cum sit omnipotens Me-
dicus. Ah quàm ingratum, quàm cru-
delenimis hominum genus, Salvato-
rem suum iterum in seipsis crucifigen-
tium, & plagis conficientiù immanissi-
mis. Res est admiranda, & monito ple-
na divino. Anno à Christo nato 1405.
noctibus tribus, quæ Martis, Mercu-
rij, ac Iovis dies ante Pentecostem præ-
cedunt, Salvator se, Paludamento ho-
loserico cæruleo, bysso alba suffulto in-
dutum Ioanni spectandum exhibuit.
Majestate, multaque luce plena erant
omnia. Obstupescit ille, neque visum
intelligit, neque eum, qui se videndum
præbet, agnoscit. At continuò alia re-
rum facies obijcitur. Explicat Dominus
paludamentum, corpus ostendit plagis
confossum; latusque apertum, fontis
instar copiosum fundens sanguinem,

& in Ioannem defluentem: Postulat ab illo Salvator Medicum vulneribus suis curandis advocari, ac percussores suos dignis suppliciis puniri; Ioannes illa petitione percussus, nullum totâ viciniâ, ait Medicum esse, qui tot, tam-que atrocibus plagis medelam afferat, neque ejus se esse autoritatis, aut potestatis, qui conquisitos percussores istos meritis pœnis subijciat. Ad quem tum Dominus, adfer manum tuam, pertracta, & delini vulnera mea, ut hoc mihi à te sit solatium, cùm remedium aliud nullum à te possim obtinere.

Anima mea; Tu mihi hîc compellanda es. Vir hic nobilis nondum Dominum Iesum agnoscit, nisi cùm visus sibi ingredi arcis suæ facellum, observat Christi in cruce pendentis effigiem, illum ipsum repræsentare, qui noctibus istis tribus consequentibus se illi videndum exhibuerat plagis conscissum; è cujus latere sacro cruore fuerat perfusus. Tum Ioannes se damnare, seque Redemptoris sui denuò percussorem,

cufforem, tantorumque vulnerum auctorem facere, atque in has voces prorumpere:

*Ferree, cur te nec plaga, nec vulnera tangunt
Illa, quibus cautes indoluisse ferunt?*

Ferree, cur lacrymã nec sanguinis elicit imber?

Nec, qui se fuso sanguine prodit, amor?

Nate Deo, quãnam possum te dicere causa,

Tot mala, nullo non tempore, velle pari?

Scilicet ut serves, à quo sic læderis, hostem?

Et læsus partes conciliantis agas?

Et quisquam tanto non cedit victus amor?

Immemor & luctus sustinet esse tui?

Dixerat, & sibi redditus totum se Salvatori dedit, ac Isaaci-Sylvæ Monasterio, quod Canonicorum Regularium S. Augustini hodie est, fundis suis in hoc attributis, initium fecit.

Eia anima mea compellanda, inquam, *Hic* mihi es. In ostento illo vulneratum atque sanguinolentum Salvatorem non noverat vir ille nobilis. At tu sat illum nosti, ut viso nullo opus sit; dicunt Prophetæ, Evangelistæ scribunt, te illam esse quæ Iudæorum manibus, immaniter ad eum Salvatorem
tuum

tuum habuisti, quæ peccatis tuis illum denuo cruci affigis, & vulneribus concidis. Postulat ipse à te Medicum, neque ab alio quàm à te curari cupit, porrige ei boni operis manum, adde sinceræ Confessionis sinceræ contriti cordis lacrymas, quibus vulnera ejus balsamo veluti optatissimo ungas, ac lenias; dignis pœnitentiæ operibus impunita non sint scelera tua, & à te velut ab optatissimo Medico vulnera sua, quæ repetijsti, curata agnoscet Salvator.

CONSIDERATIO II.

*Vulnera Christi**Fontes aquarum viventium.*

A Quam petebat in deserto populus Israël, pro quo Moyses orans, Num. 20.
v. 6.
ait: Domine Deus, audi clamorem populi, & aperi eis thesaurum tuum, fontem aquæ vivæ. Et jubente Domino, percussit virgâ bis silicem, & egresse sunt aquæ largissimæ. Aptè hîc B. Petrus
F Damiani